

Paralel Boyuttan Gelen Araba

– Tuna M.Yaşar · 13 Mart 2019

İzlediği filmde etkilenmişti. Film paralel boyutta geçen bir takım olaylardan bahsediyordu. “Ne film be.” Diye söylendi. “Şu konuları gerçek gibi çevirseler de biz daha çok inansak. Bu da idare eder. Ama filmde genç kızın rahat ve güvenli şekilde uyuması ve her uyanışta bir başka, paralel boyuta geçmemesi iyi olacaktı.” Diye düşündü.

Farabi kendini filme iyice kaptırmıştı. “Bende denesem mi acaba üç adet baş ağrısı hapin yaptıklarına inanmıyorum ama dedi ekledi. Kız bütün bunları yaşamak için hapi bitince eczaneye gidiyor. Eczacı verdiği hapin farkında değil. Kız hapin ismini söylüyor. Eczacı öyle bir hapin olmadığını konuşuyor. Ama kız parmağı ile “İşte bak orada duruyor benim istediğim hap.” Deyince eczacının şaşkınlığı daha da artıyordu.

Bu duygularla yatağına yattı Farabi. Yattığı yerden filmi düşündü durdu. Hayaller kurdu. Sonra nasıl olduysa uyudu kaldı.

Sabah cebinin alarmı ile uyandı. Zihni dupduru karnı aç ve keyifliydi. “O haplara bende ulaşmalıyım.” Diye düşünüyordu. Mutfağa geçti. Televizyonu açtı. Kahvaltısını hazırladı kısa sürede. İştahla yerken kulağı haber kanalındaydı. Bulvar haberleri vardı. Sabah sabah insanın zihnini açan bu haberler Farabi’yi uykudan ve yalnızlıktan bir nebze olsun uzaklaştırdı. Zihninin duruluğu onu işini düşünmeye sevk etti. “Gazete dağıtım işimde her gün daha ustalaşıyorum. Trafığe hiç takılmıyorum artık. Elbette iyi bir sürücü usta olmalı.” Diye söylendi.

Cebi çaldı. Baktı. Arayan Aşkın’dı. Dairenin sekreteri. “Alo aşkın sabah şerifleriniz hayırlı olsun. Sen ne çabuk oraya geldin.” Dedi.

Aşkın “Önce teşekkürler. Ben buraya çabuk gelmedim. Ben bu gün vardiyada idim. Gece boyunca çalıştım. Birazdan mesaim bitecek. Seni aramamdaki sebep bugün patron iş yerine gelmeyecek. Benim yerime bazı evrakları patrona sen imzalatacaksın. Bunu benim için yapar mısın?”

Farabi “Elbette Aşkın ne demek.” Telefonu kapattı. Farabi şimdi daha keyifliydi. “Demek Aşkın kimseye güvenmemiş yalnızca bana itibarı var. İşte bu güzel. Benim paralel kızım.” Diye söylendi. Sonra çığlık attı sevinçten. “Evet bu Aşkın.” Üzerini giydi. Evden çıkmadan önce bir sigara tellendirdi. Kapıdan dışarıya çıkınca hala Aşkın’ı düşünüyordu.

“Beraberliğimizin uzun sürmesi için ona askıntı olmamalıyım. O istedikçe ilişkimizi yaşamalıyım.” Diye söylendi. Arabanın koluna anahtarı soktu. Kapıyı açtı. Arabayı çalıştırdı. Yavaşça ilerlemeye başladı. Hafif bir solo şarkı söylemeye başladı. “Yekte yavrum yekte. Pastırmalar kekte...”

İş yerine yaklaşıyordu. Tam kavşağı dönmüştü ki arabanın mp3 çaları dikkatini çekti. “Halla halla bu benim mp3 çalarım benzemiyor.” Hemen arabayı durdurdu. Arabanın içini iyice kontrol etti. “Bu direksiyon simidi tamam. Koltuklarda benim koltuk.” Aklına arabadan inip dışını da kontrol etmek geldi. Arabadan tam inmişti ki şaşkına döndü. Arabasının rengi kırmızıydı. Ama bu bindiği arabanın kaportasının boyası gri renkteydi. Hemen arabaya binip motoru çalıştırdı. Trafikte fırsatını bulup geri dönüş yaptı.

Doğru evine gidiyordu. İşler karışmıştı. Farabi şaşkınlık içindeydi. “Başkasının arabasına bindim görüyor musun. Kafan böyle leyla olursa eşeğe de binersin.” Diye söylendi.

Evini ileriden görüyordu. Arabası orada duruyordu. Kimse çalmamıştı. “Ama ben anahtarım ile bu arabanın kapısını açıp anahtarla arabayı nasıl çalıştırdım.” Diyordu. İşler iyice karışıyordu. Yabancı arabayı kendi arabasının arkasına park etti. Telaşla aşağıya indi. Bindiği arabanın plakasına baktı. Şaşkınlığı daha da arttı. Plaka kendi arabasıninkiyle aynıydı. ‘387 N 571’

İçini kurt kemirmeye başladı. Biraz heyecanlandı. “Yoksa ben paralel bir boyutta mıyım. Ne bu böyle.” Diye söylendi. Arabanın plakası markası aynı. Bir renkleri değişik. “Böyle filmlere kendini kaptırsan olacağı bu.” Diye konuştu. Hala yaşadığı karışıklığı çözmeye çalışıyordu.

“Sürprizdi bu bana yapılan. İşin tılsımını bozmamak için bu olayı ne, düşüneceğim ne de peşine düşüp karışıklığı çözeceğim. Marş marş ileri kendi arabana.” Dedi. Öyle de yaptı.

İşe geç kalıyordu. Yabancı arabayı bırakıp kendi arabasına bindi. Gaza bastı. Biraz hızlı sürüyordu. Bazı trafik kurallarını ihlal ediyordu. Ama tehlikeli bir durum yaşamadı. İş yerine geldiğinde içerideki garaja yönlendirdi arabasını. Oraya park etti. Sonra hemen yanında duran kendisinin kullandığı gazete dağıtım aracı olan panelvana geçti. Panelvanı çalıştırdı. İş yerinin matbaasının olduğu bölüme sürdü. Gazeteler kısa sürede yüklendi. Tam o esnada patronun arabası girişte belirdi.

Farabi “Önce Aşkın’ın işini yapmalıyım. Kısa sürer zaten. Dağıtımın icabına sonra bakarız.” Diye söylendi. Patron binaya çoktan girmişti. Farabi de az sonra arkasından girdi. Asansörün aşağı inmesini bekledi. İnce içeri geçti. Kabindeki aynada kendine çeki düzen verdi. Yukarıya çıkmaya başladı. Patronun kapısını tıkatıp ellerinde evrakla girdi.

Patron “Farabi heyecanlı gibisin. Ne oldu. Hem düşüncelisin hem heyecanlısın. Anlat da dinleyelim.”

Farabi “Efendim bugün işe gelirken yanlışlıkla başkasının arabasına binmişim. Ama nasıl olurda anahtarım o arabayı çalıştırdı. Hala hayretler içindeyim.”

Patron “Galiba senin anlatacakların var. Otur da çana çay söyleyeyim.”

Farabi oturdu. Beklemeye başladı. Hala akli karışık. “Efendim bakın evrakları elimde unuttum. Bugün bana neler oluyor bir türlü çözemedim.”

Patron “O demin anlattığın yaşadıklarınızı bir benzerini de ben yaşadım. Ben arabama akşam ağzına kadar benzini filledim. Ama araba bir türlü çalışmadı. Şimdi tamirhanede. Usta bana ‘arabanızın motor aksanı amma değişik. Şimdiye kadar hiç böyle bir şeyle karşılaşmadım’ dedi. Bende ‘beş yıldır bu arabayı kullanıyorum’ dedim. Değişiklik arabada değil sende diyecektim. Ayıp olur diye vazgeçtim.

Farabi “Şimdiye kadar yaşananlardan hiçbir şey anlamadığımı anlıyorum. Onun için güzel bir şey bu karışıklıklar.” Diye söyleniyordu patronun odasından çıktığında. Sonra işine döndü. Panelvanına bindiğinde bir sigara yaktı. Arabanın mp3 nü açtı. “Akşama görüşürüz paralel boyut.” Diye heyecanını dile getirdi. Akşam olsa hemen yeni bir bilim kurgu filmi indirecekti internette. Özlemlerle bekliyordu akşamın olmasını.

Gazete dağıtım işi akşama kadar sürdü. Bu zaman zarfında Farabi hiç yorulmadığı kadar yorulmuştu. Bunu yaşadığı heyecana ve sabırsızlığına veriyordu. Akli bir türlü almıyordu paralel boyutu. Olmayan dünyada yaşamak ancak Tanrı işi olabilirdi. Yoksa gerçekten bindiğim arabayı benimle iletişime geçmek için mi gönderdiler.” Diye söylendi. “Yok yok bu filmleri ne kadar heyecanla ve inanarak izlersem o kadar

çok etkileniyorum. Dedi sonra.

Henüz mesai bitmemişti. Gazetenin kantinine geçti. Orada bir sürü tanıdığı işçi vardı. Kimisi sigara tellendiriyor, kimi çaylarını yudumluyor. Bazısı okey oynuyordu. Farabi bir çay içip çıkacaktı. O zamana kadar mesai saatini doldurmuş olacaktı. Ocaktan çayını aldı. İçeride içmekten vazgeçti. Binanın yeşilliklerle süslenmiş antresine geçti. Döner kapı birden hareket etti. Gelen Aşkını. Selam verdi Aşkını. "Naber Farabi. Bugün nasılız. Yeni bir gelişme var mı."

Farabi "Yeni gelişme var. Senin evrakları imzalattım. Senin dediğin gibi patron ben binaya girer girmez belirdi arabası ile. Meğer arabası arızalanmış."

Aşkını "Neyse ben yukarı çıkıyorum. Sonra görüşürüz." Dedi. Farabi de karşılık verdi. Aşkını gözden kaybolunca "Ne kız be. Bu benim Paralel boyuttan gelen kurtarıcım." Böyle diyordu Farabi. Çünkü o kızlara aidiyet duygusu gibi bağlıydı. Çaydan son yudum alıp bardağı içeriye vermek yerine çay ocağının kapısının yanına koydu. Oradan uzaklaştı.

Farabi eve geldiğinde içine bindiği o yabancı arabayı yerinde göremedi. "Şaka gibiydi. İyi ki yok oldu ortalıktan." Diye evine coşkuyla girdi.

Tuna M. Yaşar